

இந்தியம் ஆங்கிலமும்.

நமக்கு வேண்டுவது எது?

உணர்ச்சியினால் மொழியை

வெறுக்கக்கூடாது.

— 116 —

பயன் நோக்கியே பயில வேண்டும்.

ராமாநந்த சட்டர்ஜி நல்லுரை

[இந்தி கட்டாய பாடக் கிளர்ச்சி தோன்றிச் சுமார் ஏழுபேட்டு மாதங்களே ஆகின்றன. ஆனால் 1931 மே மாதத் திலேயே தேசியப் பொது மொழிப் பிரச்சினை யை ஆராய்ச்சி செய்த தேச பக்தரும் பாஷா பண்டிதரும் சிறந்த அரசிடல் வாதியுமான கல்கத்தா “மாடர்ன் ரிவ்யூ” ஆசிரியர் பாபு ராமாநந்த சட்டர்ஜி முடிவு கூறியிருக்கிறார். அதன் மொழி பெயர்ப்பு 25-5-31-ல் வெளி வந்த “நவசக்தி”யில் வெளி வர் ன்ளது. அதனைக் கீழே தரு கிறோம். தென்னாட்டார் இத னைக்கருதி துன்பிப் படித்து உண்மை காண்பார்களாக!— ஆசிரியர்]

1931-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் 18-ந் தேதி மகாத்மா காந்திக்குப் பம்பாய் ரகாசப யார் உபசாணைப் பத்திரம் வழங்கினர். அப்போது மகா த்மா அதற்குக் கூர்ஜா பாஷை யில் பதிலளித்தார். தாம் கூர் ஜா பாஷையில் பேசுவதற்குக் காரணம் குறிப்பிடும்பொது “எவருந் தம் தந்தாய்ப் பாஷை யினன்றி வேறொரு பாஷையில் டெவடிக்கைகள் டெத்தவா காத” என்றார். இது மிக ஒழுங்கான உணர்ச்சியேயாகும். காந்தியடிகளுடைய தாய்ப் பாஷை கூர்ஜாம்.

காந்தியார் பேச்சும் செயலும்

ஆயினும் அவர் சாதாரண மாக இந்தியிலேயே பேசுகிறார்; டெவடிக்கை டெத்துகிறார். ஏனெனில் அவர் கருத்துப்படி இந்தி தேசிய பாஷை. இந்தி பாஷை வழங்காத மாகாணக் களிலும் அவர் அதே பாஷை யை உபயோகிக்கிறார். ஆத லால் பம்பாயில் மகாத்மா கூர் ஜா பாஷையில் பேசியதற்குக் கூறிய சமாதானத்தின் கருத்து யாதாயிருக்கலாம்? ஸ்தலவந்தா பன விஷயங்களிலும் மாகாண சம்மந்தமான டெவடிக்கைகளி லும் அந்தந்த இடங்களில் வழங் கும் தேச பாஷைகளே உபயோ கப்பட வேண்டுமென்பதும், அவைகளே அவசியமென்பதும் கருத்தாக வேண்டும். இது சரியே. நாம் இன்னும் சற்று அதிகமாகவும் வற்புறுத்து வேம். எந்த விஷயமாகப் பேசப்பட்டாலும், எந்த இடத் தில் பேசப்பட்டாலும் அந்த இடத்துப் பாஷையில் பேசும் உரிமையை எவரிடமிருந்தும் பறிக்கலாகாது.

சர்வதேச சங்கத்தக் கூட்டங் களில் ஆங்கிலம், பிரஞ்சு என்ற இரு பாஷைகளே வழங்க ஏற் பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிற தென் னாலும், எந்தப் பிரதிக்ஷியும் தம் தாய்ப் பாஷையில் பேசினால் ஏல்லோரும் பரிபாலையுடனிருக்கிறார்களே யன்றிப் “பிரஞ்சு, பிரஞ்சு” என்றாவது “ஆங்கிலம் ஆங்கிலம்” என்றாவது கூச்சலிடவில்லை.

இந்தி பேசுவோர் அதிகமா?

உந்து பேசும்ஜாதியினரையும் இந்தியிலுள்ள பலகிளைகளையும்

யும் சேர்த்துப்பார்த்தால் இந்தி— உந்து அல்லது இந்தஸ்தானி பாஷையே பெரும்பான்மையோரால் பேசப்படுகிறதென்பது நிச்சயம். தேசிய பாஷையாக்கப் படுவதற்கு ஒரு பாஷையைப் பேசும் ஜனத்தொகை யதிகமே முக்கிய அங்கமென்றால் இந்தஸ்தானி பெண்பதைத் தாராளமாகவே சொல்லி விடலாம். இதற்காக அத்தொகையைப் பெருக்கிச் சொல்லி 14 கோடிமேன்றும் 22 கோடி மேன்றும் கூறவேண்டிய அவசியமேயில்லை.

மேல்குத் தெரிந்த வகையில், நேரு கமிட்டியார் ஒருவித சிபாரிசு செய்திருப்பது ஞாபகமிருக்கிறது. மத்திய சட்டசபைகள் டெவடிக்கையில் இந்துத்தானி அல்லது ஆங்கிலமே உபயோகிக்கப்பட வேண்டுமென்று சிபாரிசு செய்திருக்கிறார்கள். எப்படியாயினும் சுயராஜ்ய இந்தியாவில் அதுவே அறிவுடையதாகும்.

இரு பாஷைகள் பேசுவது குற்றமா?

ஆனால் இந்திய தேசியக் காங்கிரசுப் பற்றியவகையில் மகாத்மா காந்தி ஓர் உறுதி கூறி விட்டார். “ஆங்கில பாஷையை பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை”, என்ற மகாத்மா உறுதியாக நிற்கிறார். அவர் சர்வாதிகாரியாகி விட்ட படியால் எவரும் அதைத் தடுத்துக் கூறியிட முடியாது. ஆயினும் நாம் நினைப்பதை வெளியிட உத்தரவளிக்கப்படலாம். அவ்வாறு வெளியிடுவதற்கு மகாத்மா காந்தி சமது “யங் இந்தியா” யில் உபயோகிக்கும் ஆங்கில பாஷையை உபயோகிப்போம். டில்லியில் வர்த்தகச் சங்கங்களின் கூட்டத்தில் பேசிய போது மகாத்மா காந்தி பின் வருமாறு தெரிவித்தார். “இந்தியாவில் நான் காண்பது போன்ற துக்கமான நிலையை உலகில் எத்தேசத்திலும் நான் கண்டதில்லை. ஜனங்கள் ஓர் அன்னிய பாஷையை உபயோகித்தேயாக வேண்டுமென்ற நிர்வந்தம் வேறெங்குமேயில்லை. தென்னாப்பிரிக்காவில் அதிக ஜனத்தொகையில்லை. அத்தேசத்தில் ஆங்கிலத்திற்கும் டச்சு பாஷைக்கும் நீண்டகாலப் போராட்டம் டெத்தது. முடிவில் ரூடியேறிய ஆங்கிலேயர்கள் தீர்த்தன்மை வாய்ந்த டச்சுக்காரர்களுக்கு இணங்கித்தாய் பாஷையையும் ஆங்கிலத்திற்குச் சமமாகச்சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.”

இவ்விதம் இரு பாஷைகளைப் பேசுவல்ல ஐரோப்பியர், சுதந்திரம் பெற்ற நாட்டில்—தென்னாப்பிரிக்காவில்— அதிகரித்து வருகிறார். ஆதலால் அந்நிய பாஷை பேசுவோர் தொகை யதிகரித்து வருகிறது. அது போல அகில இந்திய டெவடிக்கைகளிலும் பிரசுரங்களிலும், ஆங்கிலம் இந்துத்தானி என்ற இரு பாஷைகளையும் உபயோகிப்பதால், என்ன தீமையேற்பட்டுவிடும்? இந்துத்தானியும் ஆங்கிலமும் ஆகிய இரண்டுமே இத்தோ ஐரோப்பிய பாஷைகளாகும். காங்கான் வா திக

ளான மகாத்மா காந்தி, தோழர் சரோஜினி தேவி முதலிய இந்தியர்களே ஆங்கில பாஷை செழிக்குமாறு உதவி செய்திருக்கின்றனர். அப்படி யிருக்க, ஆங்கில சமூகத்தார் இந்தியாவை ஆண்டு வருகிறார்களென்றும் காணத்திற்காக மாத்திரமே ஆங்கில பாஷையை உபயோகிக்க மறுப்பதென்றால் மெக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரு சிறந்த கருவியை எழுவகிலேயாகும். மம் மனத்திடம்மம்மை யற்பயாமலே நாம் கீழ்ப்பட்டவ ரென்னும்பவறானதோற்றமுன் டாவதே இதற்குக் காரணம்.

ஆங்கிலத்தின் மேம்பாடு.

தென்னாப்பிரிக்காவை விட்டாலும் சுதந்திரமடைந்திருக்கும் வேறு நாடுகளிலும் ஜனங்கள் அந்நிய பாஷையை உபயோகிப்பதைக் காணலாம். சர்வதேச சங்கத்தில் அங்கம் பெற்றுள்ள நாடுகளின் தொகை ஐம்பதாக்கு மேலாகும். சங்கத்தில் உத்தி போக காரியங்களுக்கு வழங்கு மாறு ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட பாஷைகள் ஆங்கிலமும் பிரஞ்சுமே. மேலே சொல்லியவாறு அங்கம்பெற்றுள்ள பத்து நாடுகளில் மாத்திரமே இவ்விரு பாஷைகளில் ஒன்று சொந்த பாஷையாய் இருக்கிறதென்று சொல்ல முடியும். மற்றவை வேறு தேச பாஷைகளை உடை யன. ஆயினும் எத் தேசமும் இந்த இரு பாஷைகளுக்கும் ஆட்சேபணை செய்ததில்லை.

மனிதர்கள் பேச்சினாலும் எழுத்து மூலமாகவும் தம் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார்கள். அகில இந்திய விஷயங்களுக்காக இந்துத்தானி ஒன்றையே பேச உபயோகிக்கவேண்டுமென்று மகாத்மா காந்தி அழுத்திக் கூறுகிறார். எழுத்தைப்பற்றியவகை அவர் இந்தியா முழுவதிலும் பாவுவதற்காக எற்பட்ட—பாபியும் வருகிற—தமது “யங் இந்தியா”யில் ஆங்கில பாஷையை உபயோகிக்கிறார். இந்தி யர்களுக்கு எழுத்து மூலமாகத் தம் கருத்துக்களை விளக்க மகாத்மா காந்தி ஆங்கிலத்தை உபயோகிக்கலாமென்றால், மற்றவர்கள் காங்கிரஸ் கூடிய இந்தி யர்களுக்குத் தம் கருத்தை வெளியிடப் பேசும்போது ஏன் ஆங்கில பாஷையை உபயோகிக்கலாகாது? காங்கான் கூட்டத்தில் எல்லோரும் ஆங்கில பாஷை பேசக்கூடாது அறிய முடியாது என்ற கட்டி தவறு; இந்தி அல்லது உந்து பாஷை பேசக்கூடாது எல்லோராலும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. காந்தியடிகளது “யங் இந்தியா”யும் பெரும்பாலான இந்தியர்களால் அறிய முடிவதில்லை.

இந்தி யோக்கியதை,

முன்று வருஷகாலம் ‘விஷுப் பார்த்’ என்ற இந்தி பாஷா தத்திரிக்கைக்குப் பணம் செலவிட்ட அனுபவத்தால் நாமொன்று அறிகிறோம். இந்தியாவிலுள்ள படித்த வகுப்பினருள் பெரும்பாலார்க்கு ஆங்கில பாஷையின் மூலமாகத் தெரிவிப்பது பயனாவதுபோல்—‘மாடர்ன் ரிவ்யூ’ மூலமாக வெளியிடுவது உபயோகமாகவது போல்—இந்தி பாஷையின் மூலமாக வெளியாவது பயன்படுவதேயில்லை இதுவே மது அனுபவம். இதிலிருந்து நாம் ஊகிப்பது யாதெனில், மகாத்மா காந்தியின் கருத்துக்கள் இப்போது ஆங்கில பாஷையாலடங்கிய “யங் இந்தியா” யின் மூலமாக எவ்வளவு செல்வாக்குப் பெறுகிறனவோ அவ்வளவு செல்வாக்கு இந்தி பாஷையின் மூலமாக வெளியானால் ஏற்பட முடியாது என்பதே. இவ்விதமும் காலங்களில் தேச பாஷைகளில் ஏதேனாமென்ற அவ்வளவு செல்வாக்குப் பெறலாமாயினும் தற்காலம் அவ்விதம் முடியாது. அரசியல், வர்த்தகம், கலை வளர்ச்சியாகிய வழிகளில் பார்த்தால் ஆங்கில பாஷையையும் நீக்க முடியாதென்பது விளங்கும். ஏனெனில், (1) சரித்திர

கிழ்ச்சிகளால் மற்ற ஐரோப்பிய பாஷைகளைக் காட்டிலும் ஆங்கிலத்தையே அதிக இந்தியர் படிக்க கேர்ந்து விட்டது. (2) உலகிலேயே எல்லாக் காரியங்களுக்கும் சேர்த்துப் பார்த்தால் ஆங்கிலமே அதிகமாக எங்கும் விபாபித்திருக்கிறது. (3) அபல் நாடுகளுடன் சம்பந்த மேற்படுத்திக் கொள்ளவும் கலைகளை வளர்க்கவும் ஏதேனும் ஓர் ஐரோப்பிய பாஷை தேவையாகும். இந்தியர்களுக்கு ஆங்கில பாஷையே இலகுவாகப் பிடிபட வல்லது. (4) சர்வதேச வர்த்தகத் துறையிலும் ஆங்கில பாஷைக்கு அதிக இடமிருக்கிறது. (5) சர்வதேச சங்கக் கூட்டங்களில் வழங்கும் இருபாஷைகளுள் ஆங்கிலமும் ஒன்று. இவ்வளவு காரணங்களுக்காக நமக்கு ஆங்கில பாஷை அவசியமாயிருக்கையில், ஏதோ உணர்ச்சி மாத்திரத்திற்காக அதைக் காங்கிரஸிலிருந்து ஏன் முற்றிலும் எடுக்க வேண்டும்?

காங்கான் காரியக்கமிட்டியின் அறிக்கை இதுகாறும் ஆங்கிலத்திலேயே பிரசுரிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. காங்கான் தீர்மானங்களும், விஷயாலோசனைக் கமிட்டியிலும் காங்கான் சபை முன்னும் ஆங்கில பாஷையிலேயே கொண்டுவரப் பட்டிருக்கின்றன; காங்கிரஸ் காங்கிரஸும் முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பெற்றபிறகே முற்றிலும் ஒழுங்கு பெறாதபடி இந்தி பாஷையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. காந்தியடிகளின் இந்தியாவிலும் தற்கால அரசியல் முறை மேனாட்டவருடைய வழிபற்றியதாகும். அதுபோலவே தற்காலப் பொருள்கலைத் தத்துவமும் தொழில்களின் வளர்ச்சியும் தற்கால அரசியல் பொருள் நிலை விஷயங்களைப்பற்றிய தீர்மானங்களும், பேச்சுகளும் மிக ஜாக்கிரதையுடன் ஆங்கிலத்தில் வெளியாக்க முடிவதுபோல் எந்த இந்திய பாஷையிலும் இப்போது முடியாது. இனி எதிர்காலத்தில் முடியக்கூடியதாகலாம். இப்போது முடியாது. ஆதலால் அனுபவத்தில் தள்ள முடியாத நிலையிலுள்ள ஆங்கில பாஷையைக் கொள்கையிலும் தள்ளலாகாது.

முஸ்லிம்களுக்காக உந்து பாஷையைப் படிக்க முயற்சி செய்வோமென்று மகாத்மா கூறியிருக்கிறார். இவ்விதக் கட்டியை ஆராய்ந்த பார்த்தால் தாய்பாஷை பயிற்சியுடன் முஸ்லிம்களுக்காக உந்து பாஷையும் அரசி எழுத்துக்களும் காங்கிரசிற்காக இந்தி பாஷையும் என எழுத்துக்களும் இவற்றுடன் ஆங்கில பாஷையும் மேலும் எழுத்துக்களும் அவசியமென்றேற்றப்படும் இவ்வாறையும் சேர்த்து ஒருவர் அறிவது மிகக் கடினமாகும். இவ்வளவு கடினமடையாமல் வேறு உபயோகமான வழியில் புத்தி செலுத்தினால் மிக ஆழ்ந்த பயிற்சியை சில துறைகளில் அடைபலாம். அதை மேலே சொல்லிய சர்க்கர்ப்பங்கள் கெடுத்துவிட்டகூடும்.

தேசத்தில் உள்ள படித்த வகுப்பாருள் பெரும்பான்மை போது ஆழ்ந்த அறிவும் அரசியல் ஞானமும் உபயோகமாக வேண்டுமாயின் இவ்விஷயத்தில் ஆலோசனை செலுத்த வேண்டியதவசியம். காங்கான் மகா சபையின் டெவடிக்கைகள் இந்துத்தானி அல்லது ஆங்கிலத்தில் நடைபெறுவதுடன் சபை எங்கு கூடுகிறதோ அம்மாகாணத்து வழங்கும் பாஷையிலும் டெத்தப்படல் தகுதியுடைய தென்பதே மது கருத்து. இந்துத்தானியில் பேசுவல்லவர்கள் அப்பாஷையிலேயே பேசவேண்டும். இல்லைபேல் பிரதிக்ஷி ஆங்கிலத்திலாவது அந்த மாகாணத்துப் பாஷையிலாவது பேச அவருக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும். இந்துத்தானி தவிர மற்ற தேச பாஷையில் ஒருவர் பேசும் போது அவர் பேச்சை ஆங்கிலத்திலாவது இந்துத்தானியிலாவது மொழிபெயர்க்க வேண்டும். கருங்கச் சொல்வோமானால் சர்வ

பெரும் பேசும் மொழி

இந்தியா

இந்திக்கும் உந்து வேற்று

இந்தியைப்புகுத்து வள

கோவை கெ-எம்-ஹ

இன்று இவ்விந்தியா தேசத்தில் உந்து பாஷைக்கு இருக்கு சிறப்பு யாவரும் அறிந்ததோ உண்மை விஷயமாகும். ஆனால் உந்து பாஷையின் கர்த்தாக்கள் முஸ்லிம் சர்க்காரர்கள் என்கின்ற காரணத்தால் காங்கான் காரர்கள் உந்து மொழியை இவ்விந்தியாவிலிருந்து அறிய ஒழித்த அதற்குப் பதிலாக பஜாதி, பல பிரிவு, உயர்வு, தாழ்வு ஆண்டான், அடிமை பார்ப்பனனுக்குச் சாதகமான பல விஷயங்களைத் தன்னுள் கொண்டிருக்கும் இந்தி எனும் லம்பா பாஷையை இந்தியர்கள் கருதால் இந்தியா சுயராஜ்யம் அடைந்துவிடும், வறுமை தெலையும், வேலையில்லாத திட்டமிட்ட ஒழியும், என்பவ போன்ற காரணமற்ற காரியங்கள் கூறி மக்களை இந்தி கற்பிக்க—கற்கத் துண்டி வருகின்றார்கள். இதற்காகப் பலருக்குப் பணம் கொடுத்த பிரச்சாரம் செய்கின்ற வகுக்கின்றனர். இன்று இந்தியாவிற்குப் பொது பாஷையாயிருக்கும் மொழி எது என ஆராய்க்கால் உந்து மொழியே இந்தியாவின் பொது பாஷை என்பது தெள்ளிதில் விளங்கும். எம்மனமெனில் இன்று இந்தியாவில் டெத்தப்பட்டுவரும் பத்திரிகைகளில் இந்தி, உந்து பத்திரிகைகளில் எந்த பாஷை பத்திரிகைகள் அதிகம் என்பதைக் கணக்கு எடுத்தால் போதுமானது.

ஹிட்லர் தர்பார்.

அங்கனம் கணக் கெடுத்தால் உருதுபாஷை பத்திரிக்கைகள் 100 இருக்குமானால் இந்தி பத்திரிக்கை 25 ஆவது இருக்காது இல்லை என்று தெற்றென அறி கின்றோம். பொதுஜன வாக்கைத் தான் ஏற்போம் எனக் கூறும் இவர்கள் பெரும் பான்மையானவர்கள் (இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், பார்ஸிகள், சீக்குகள், முதலிய பாவர்களும்) எந்த பாஷையை நடை முறையில் கையாண்டு வருகின்றார்கள் என்பதை அறிந்து அம்மொழியைத் தான் பொதுபாஷை ஆக்க முயற்சித்தல் வேண்டும். அப்படிச் சிந்தி சில பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டும் பயன் பட்டு மற்ற எல்லா பார்ப்பனர்களை அல்லாத மக்களுக்கும் பலன் அற்ற இந்தியைக் கட்டாயம் கற்றே ஆக வேண்டும் எனக் காங்கான் வா திகள் கூறுவார்களானால் அது நியாயமற்ற, யோக்கியப் பொறுப்பற்ற, ஹிட்லர் தர்பாரே ஆகும் எனச் சொல்லுதல் குற்றம் ஆகமா எனக் கேட்கின்றோம்.

தேச சங்கத்தில் நடைபெறும் முறைகளை இங்கும் கைக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு நடைபெற்றாலே, தலைவருக்காக மாத்திரமன்றி அறிவுடன் ராய்ச்சி செய்து, பிரதிக்ஷிகள் சபை டெவடிக்கைகளில் கலந்து கொள்ள முடியுமென்பது மது கருத்து.